

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 21.

1. NOVEMBER 1930

2. ARGANG

1930 og Svets
nr. Svets, ber du ha med
1 du er med i den norske
håndlands egne statsbank

et

Nytt fra Kinas høstmark.

Fra str. og br. Fjeld.

Pai Hsiang Hsien Hopei,
N. China,
10. sept. 1930.

Kjære venner i Kristus Jesus.

Fred!

Ti etter som verden ikke ved sin visdom kjente Gud i sin visdom, fant Gud for godt ved forkynnelsens dårskap å frise dem som troer.

1. Kor. 1. 21.

Hvilken underbar måte Herren har håndt på. Den er så helt anderledes enn menneskets tenkmåte, men på samme tid er alle Herrrens stier miskunnet og trofasthet mot dem som holder hans pakt og hans vidnesbyrd.

Her ute på misjonsfeltet har vi anledning til å se hvor folket gjennom årtusener etter deres kunnskap har forsøkt å forbedre og se øke hjelpe hos de stumme avguder og deres vismenns tale-måter. Men fremdeles finner vi dem bunnem i syndens lenker og bånd som synes å være uavslitelige for ikke å tale om overtro-ens mørke.

Når man lytter til deres for-mørkede fortellinger om hvad som har blitt prestert av mennesker som trodde de tjente gude-ne og oparbeidet sig goder for det kommende liv, kan man uvil-kårlig bringes i en stilling hvor hjertet roper til Gud: Herre, åpne disse formørkede hjertér så sannhetens om korsets evangelium må få utfolle sin gjerning ved den enkle tro på Kristus Jesus og hans fullbragte forsonings-verk. Det synes heller ikke som Vestens lærdommer har hatt makt i sig til å løse dette folk fra deres dårskap på mange områder. Og når det av regjeringen i Kina for kort tid siden blev på nytt avslatt andragangen fra en hel del misjonsskaper om en forandring mot forbudet å ha frihet til religion i skolene, som de selv hadde både bygget og holdt gående, blev det jo hevdet på nytt at forbudet skulle stå ved makt. Slik ser vi samvittig-hetsfulle Herrens vidner på enkelte steder ombygger skole-ne, da de selvligelik ikke vil ha dem for ophsielse av dr. Sun Yat Sen, og man ombygger dem til forsamlingslokaler.

For oss er det sant at korsets evangelium er en Guds kraft til frelse for hver den som tror, og således behager det Herren ved forkynnelsens dårskap å frise dem som tror.

Hvilket herlig og enkelt bud-skap for hver sjel som tror. Det er for alle samfundsklasser og nasjonaliteter. Her ved korsets fot hog Jesus møtes jøder, grek-ker, lærde, ulærde, fattige og ri-ke, ansette og de som ingen an-sette har, når de ved forkynnel-

sens dårskap blir bragt i forbin-delse med den levende Gud. Det løser lenkene, så fangene kan fryde seg i full og herlig frelse gjennom Gudsammets blod! Åre vere Jesus både i tid og evighet.

Vi kjerner det fryder vår and å se at han er den samme idag, har det samme hjertels, søker de fortapte enn, 'frelser gjerne synderen. Ja, han stadfestet sitt eget ord med de medfølgende tegn som han selv har talt om i Mark 16.

En herlig dag var det både for oss og folket her sist søndag etter den varme sommers travelhet å kunne begrave fem menn og fire kvinner i dæpens grav, og vi kjente Herrrens velbehag hvile over oss idet velsignelsene fra heligdommen strømmet ned over oss i et rikt mål. Pris skje Gud.

Bed for Kina og folket i dette land som liger under krigens redsler og den megen propagan-das som spredes, og som for en stor del ikke har noe godt å bringe dette land, såvidt som vi kan se, uten bare å tirre opp folket.

Hjertelig hilsen til alle de hel-lige.

Kari og Jens Fjeld.

Fra br. Parley Gulbrandsen.

Simpaoan, Hop, N. China
25-9-1930

Kjære brødre og søstre. Guds rike nåde og fred vorde eder alle til del.

Under pinsesjonsjørenes konferanse her ute i Kina i august måned, blev det uttalt ønske om, at vi skulle skrive hjem til venner og fortelle fra vår sammen-komst her.

Arigårs samles gjerne misjonerne her ute til konferanse, og i år blev den holdt i Peitaiho, et sommer-opholdssted nede ved kysten. Da adskillige av pinsesjonsjørene hadde reist dit ned for sommeren, fant man det mest praktisk å bestemme møtene der, og adskillige andre venner kom også og deltok under møtene, så under stevnet var det over femti misjonsjørenes samlet. Herren ga oss en riktig dyrebart og velsignet tid, og for mange vil den nok sen-glemmes — ja om den noensinne vil bli glemt.

Dette konferanser, som vi slik samles til, er både av åndelig og praktisk betydning. De fleste da-ger tilbringes med opbyggelses-møter, og man får også høre om arbeidet hos de forskjellige ven-ner. Om kampe, men også om seire som blev vunnet, pris skje Gud! Og stort er det for oss i sammen å få dele seirens glæder, og hjelpe hinannen i bønn gjennom prøvelser og kamper. Som pinsfolk har vi også et spesielt budskap å bringe, og dette blev

også sterkt betonet under vårt samvar, at vi må være tro til dette.

Der er også ting i arbeidet her ute som er for store til at én misjonsstasjon kan makte dei alene, og disse har vi tatt opp til felles-arbeid. Således har vi en sang-bok, just nu er den ute av trykk, men en komite har nu revidert den, og pinsesjonskonferansen vil nu utgi den igjen, ja under konferansen blev det tatt opp ordrer på 8100 stykker av sangboken. Like-så ble vi enig om å ha et forlag for å utgi pinselitteratur.

Og som et lite begynnelsesfond til dette ga tilstedeverende misjoner over et hundre kinesiske dollars. Vi håper da nu å kunne gi ut noen pinsetrakater og kansje også et lite månedssblad. Vi er sikker på, venner, at dere vil være med og før for disse ting. I lengre tid har vi hatt en bibel-skole her ute, for å hjelpe kine-siske venner, som kjerner sig kalt til å arbeide i evangeliettsjenneste, til lettere å få bibel-kunnskap, og nu er det da bestemt, at om mulig vil skolen bli flyttet til Peking som er et bedre center for et slikt arbeid, og vi håper nu å få de nødvendige hus der.

Venne som var tilstede på konferansen ydet store gaver til dette arbeid, for det er sikkert at skal man få et passende sted, trenget det jo pengen. Det blev da tegnet et beløp under samva-ret som nådde op i 2650 kinesiske dollar. I sannhet et pent offer! Disse penger blir så å innbetale i årets løp. For mange av misjonsjørene vil nok det beløp de teg-

net sig for ha form av et virke-lig offer, men man erkjenner viktigheten av en slik skole, og vil være med og hjelpe så langt en kan. Skulle det være venner hjemme som også vil være med og ta del i dette arbeid, kan dere sende deres beløp til Mr. H. Hansen, Hsi ssu pei ta chieh, West City, Peking, N. China, og han vil kvittere for det.

Vi har den glede å ha br. David Landin, en svensk broder, ut-sent fra Filadelfia i Stockholm, som leder for denne bibelskole. Br. Landin var inntatt med mottok sin åndsdåp og kom ut blandt pinsenvennene, ansatt i en svensk misjon her ute, og i denne misjon hadde han også ledelsen av deres skole for predikanter. Han er således inne i sin gjerning og kjener den gitt ham av Gud. Kjære venner, var da med og bed for oss og de mange grener av dette velsignede arbeid.

Jeg har lenge hatt lyst til å sende «Misjons-Røsten» en hil-se, og er glad for denne anledning. Med endel av vennene er vi kanskje kjente, med andre ukjente, dog vi står alle i det samme gjennom kjetting og kjemper for den samme Herre og Frelser.

Som dere vil se av datoene så er vi nu vel hjemme på stasjonen igjen etter det velsignede ophold nede i Peitaiho. Det er stort og velsignet å få møte venner og tilbringe tider i sammen. Det var skjønt i Peitaiho. Gud møtte op med oss der. Det var de venner som kom igjennem An-dens dåp. Pris skje Gud! Så det

var skjønt å se Herren arbeide i vår midte.

Nu ligger «arbeids-vinteren» for oss, og vi håper på en herlig tid. Vi kan glede oss over Herrens nærvær på våre møter, og dette er herlig! O! hvor dette løfter og gjør arbeidet letttere. Vi håper omkring midten av november å samles til en ukes spesielle møter, og rekker dette de-re tidsnok venner, må jeg da få bo om deres forbørner for disse møter. Vi venter da kinesiske brødre og søstre og også uten-lander hit til Simpaon for å delta med oss.

Vi hadde den glede nu i september også å kunne hilse en ny misjonær velkommen til vårt gjeld. Det var syster Agnes Moy. Mandag den 15. hadde vi vel-komstmøte for henne, og hun fikk mange kjære og gode vel-komstord både av kineserne og utlendingene. Må Herren rikt velsigne vår systers inngang her i Kina.

Det er urolig her ute, og en undres på når det dog vil bli ordentlige forhold igjen, men under alt er det godt å vite: Den Herren vil bevare er uten al fare. Priset være hans navn! Så får vi hvile på Herrens løfter og i hans arme.

Hjertelig hilsen til alle venner fra min hustru og mig.

Eders i Kristus forbundne
Parley Gulbrandsen.

Etpar billede som var med-sent artiklen kommer i vårt spesielle misjonshefte.

Hjemme.

Av misjonær G. Nyseter.

Det var i grålysningen om morgenen jeg kom på dekk. Det ensformige syn av bare hav, var ombyttet med noen interessante, klippefuller strender. Kunde jeg vel for at tårene rullet ned over kinnen, når «Stavangerfjord» — med rette Norges øre tilsljøs — stevnet innover den blanke fjord til Bergen hin vidunderlige morgen 11. september. Og hvad det var å få sette foten på norsk grunn etter ni års fravær, skal jeg overlate til leseren selv å forestille seg. Første besøk mens skibet lå i Bergen, gjaldt de spesialske venner på pleiehemmet. Det var glede på begge sider over gjensynet. Mange var dog flyttet til et bedre hjem oven til siden den tid jeg brukte å besøke dem på Reitgjerdet utenfor Nidaros. Andre kjære venner i Bergen måtte også besøkes. Og hvor heile byen, ja strøket helt sydover til Stavanger, tok på sig sitt alltid vennligste smile for å hilse meg velkommen tilbake, som det

syntes mig. Det der med paraply-en syntes å være en grov urett-fordighet.

Og Oslo! Ja, kan den vel noen sinne glemmes den høytidsstund da skibet la inn til bryggen, som var pydet med seks nasjonsflagg. «Ja, vi elsker» og den amerikanske nasjonalangs bruste ut over fra orkestret, mens pasasjerene strømmet inn over landgangsbroen. Snart var det noen som brøt sig gjennom folkehavet for å trykke min hånd. Og jeg med mine nesten seks fot som ofte har vært vant til å se ned på folk, måtte nu se opp til en som tiljuget mig et «velkom-men, onkel». (Jeg kom til å tenke på «— som piletrær ved vannbekker».) Snart blev det en hel flokk av disse kjære unge som drog avsteds med mig til den største onkeljente, som straks hadde en velkomstmiddag ferdig. Men tante? A ja, det blev nok ikke bare smil, men også tårer, når samtalet begynte å dreie seg om henne, som nedla sitt liv på sin post blandt eskimoene der ute ved jordens ender. — —

Så gikk turen til Svelvik og Drammen, hvor det var innerlig kjært å få se igjen de kjente an-sikter. Bare det at tiden overalt blev for knapp. Det er så mange man vil hilse på. Men også Østerdalens venet; og selvfoligelig måtte barndomshjemmet vise sig i sitt fineste hestskrud med sol både ute og inne og flagg i topp, da jeg ankom. Hvor det var rart å favne min 77-årige, hvithårede mor, såvelsom å se de andre der i Osen. Man måtte bare forsøke å glemme at man var litt slitt etter den 16.000 km. lange reise over hav og land. De var så meget å høre og fortelle. En dag måtte også avses til å besøke Vestby i Trysil, hvor de mange kjære venner ønsket velkommen. Men største stas blev det vel søndag 28. september da flere hunde venner og bekjente samles til stevne på mitt hjemsted. Det kom representanter fra nesten overalt i Østerdalen, ja endog fra Røros og omegn. Stevnet var bestemt for man visste om min hjem-komst, men Gud hadde forundt mig å få være med. Han visste

FRA FINNMARK

MISJONS.RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonene
Tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Misjons-Røsten», Post box 32, Sarpsborg.

Aboonmentspris er: For enkelt nr. 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonene. Adresseforandringer, skriftilig opgjøres og betalinger skjer til ovenstående adr.

Misjons-Røstens vinterhefte 1930.

Om vi lever og Herren vil, blir nr. 22 og 23 slått sammen og utgitt som vinterhefte i år. Det vil komme i et stort og tiltalende format med et vakkert og originalt omslag. Heftet er særlig viet hedningsemisjonen med flere interessante beretninger og endel godt billedstoff. Særlig interesse vil meglér Jorgen Strays skriftveksel med sogneprest Ivar Wellevekk. Megler Stray fastslår at spesialbarns døp ikke er av apostolisk oprinnelse. Artiklene er mest belærende og bør spredes mest mulig.

Våre abonnenter blir tilstillet heftet uten vederlag. Likeså de som bestiller og betaler bladet for 1 år fra nyttår, så langt opprørt rekker.

TIL BLADETS KOMMISJONÆRER

henstiller vi godhetsfullt å sende inn oppgaver over hvor stort antall de ønsker sig tilsendt.

Da det sikkert er mange av bladets venner forvrig som vil være med å sprede Misjons-Røstens vinterhefte, kan de skrive til bladet under adr.: Post boks 32, Sarpsborg.

Prisen blir så lav som mulig og skal ikke forskrekke noen, nemlig 75 øre. Forhandlinger innrommes 25 prosent, når minst 10 eksp. selges. For sterre partier pris 35 prosent.

Skriv snarest mulig, da det førelige opplag er sterkt begrenset.

Husk misjonærerne

med en liten opmuntning nu ved årets slutt. For de som ønsker å sende dem noe, må man allerede nå gjøre forberedelse dertil, hvis gaven skal rekke frem i god tid.

Sett dig i forbinder med vedkommende misjonskasserere, og med å formidle kjærlighetsgaven. De vil også kunne gi opplysninger om hvad som best egner sig til tørseidelse.

Du vil kanskje bemerke at du ikke har så meget å gi. Men det er ikke hovedsaken. Det lille blir til det store når det bare er gitt til Herren. Han vil legge velsignelsen til.

Hvor lite det enn er, vil det altså ikke bringe et pust av kjærlighet fra hjemlandet. Og det vil være en opmuntning og tjene til å styrke våre misjonærer i deres utrettelige arbeide i Herrens tjeneste.

Har du meget eller lite, bring det frem i Herrens navn, og du vil selv få den største velsignelsen.

Den som lesker andre, vil selv bli lesket.

Se misjonskasserernes adresser på 4. side.

Ord for vår tid.

Bekjennelsesstro Presters Broderkrets har nylig hatt årsmøte i Diakonhjemmet, Oslo, hvor professor Karl Vold holdt foredrag om «Kirkens forhold til skilsmisse og gjengift». Professoren talte hardt ord om tidenes lettindighet og dens overfladiske syn på ekteskapet og kjønnsmoralen i det hele. Iippet av de siste år er skusmissenes antall økt i en uhøygelig grad. Tidligere ble ekteskapene opløst vesentlig ved dom, nu derimot er det den letteste sak av verden å få et ekteskap opløst — en simpel uoverensstemmelse er nok. Vi har her i Norge den tvilsomme ære å komme nest etter Russland når det gjelder lett vindt adgang til skilsmisse. Det burde virke ydmigende på oss, fremholdt professoren. Prestene burde konsekvent nekte å vie fraskilte.

on hvor ofte jeg der ute på Diomedes hadde lengtet etter å kunne få være sammen med en festlig skare på vei til Herrens hus.

Min tanke stanset forbi i Joel 2, 25: «Jeg godtgjør eder de år vrimeren fortærer». Hvilkem opmuntning å få se både de eldre venner og de yngre som var tillagt Guds menighet etter vår utreise. Jeg kunde heller ikke undlate å tenke på den store forskjell nu og for 23 år siden, da Jesus frelste mig der i ørkenens ensomhet, for etterhvert å sende mig ut på Østerdalens og Røros' misjonsmarker. «Store ting har Herren gjort imot oss; vi blev glade».

Men så kjært det enn var å dvele her på mine hjemtrakter, og hvor man enn bad mig ta opp igjen reisestaven fra svunnen tid, så var det dog en hellig plikt for meg å ta nordover for å frembare min avdøde venns siste hilsen til slekt og venner i Nordland.

Folk som bilet hjem fra stevnet

i Osen hadde «sladret» opmed Rosbanen hvad til jeg skulle pasere, så på mange stasjoner hvor jeg kikket ut, fikk jeg se venner. På Røros kom der noen med en kurv innholdende niste med varm sjokolade og andre gode saker, like til de storartede Hånes-kavringer. Mon maten noe steds kan smake bedre enn der opp?

Mens toget rullet nedover mot trondhernes by, glemt jeg nesten å være trett, da jeg kom i prat med sjøle som var hungrige og tørstige etter virkelig frelse. I Nidaros blev jeg møtt av en gammel sørster, som tok mig med til sitt hjem og var som en mor for mig.

Ankommet til Bodø blev jeg etter møtt av noen som smilende bød mig «Velkommen onkel». Bare det vemoelige at tante var ikke med nu soin for i tiden. Det samme vemoed blev enn mere utpreget både for mig og de andre, da jeg neste natt kom til det hjem, hvor min hustrus vugge har

stått. Dog, om jeg kan glede mig ved å være hjemme igjen, så kan hun enda mère få frede sig ved å være hjemme, hjemme i det evige, fullkomne hjem nos Herren. 2. Kor, 5, 8.

Underlig nok skulde jeg for første gang i mitt liv ha anledning å delta i et gullbryllup dagen etter jeg kom til min hustrus barnomsjø. Gullbrudeparret var mine svigerforeldre.

Når jeg nu ser tilbake på disse ukfer siden jeg kom til Norge, må jeg uviklærlig tenke på, hvordan det skal kjennes å bli hilset velkommen til det nye Jerusalem.

Reiselivets omskiftelser og jordlivets besværligheter skal da være slutt for alltid, mens fullkomengjorte venner fra fjern og nær — endog fra eskimoland — samler seg omkring en og jubler: «Velkommen hjem!» Og Jesus selv avfører den siste tåre. O, sålige dag, verd de aller største strafbadser og opofrelser. «Ja kom, Herre Jesus!»

G. Nyseter.

BØRSLEV 13—10—30

Kjære venner!

Nåde og fred!

Han er trofast som har kallt

eder, han skal gjøre det!

Hvilken trygghet å være kallt av ham, derved har vi sikkerhet for tid og evighet, og hvad han fører oss inn i mens vi venter på forloppningsdagen vil han føre igjennom til sett navn forherligelse.

Her opper i Finnmark har vi nu

fatt vinter. Ennu er det litet sne og frost, men vi har da fått begynnelsen.

Pieiehjemmet er nu på det nærmeste ferdig. Det er rart ikke å høre hanmerslagene som har

lydt hele sommeren.

Skipperud var hjemme en tur,

men kom så tilbake og satte op

ovnene. Samtidig hjalp han oss

med mange ting som var utenom

akkorden. Vi var så glad at han kunde stanse og hjelpe oss.

Denne gang kan jeg jo skrive om, da Emma Kristiansen er kommet med og har tatt sig av husstell

sa jeg kan holde på med grunnintingen innvendig. Et takknemlig til

Jesus at han styrker dag for dag.

Vi er nu begynt å ha sondags-

skole her og har hatt mange

barn.

Skal senere sende et bilde av

huset fullt ferdig.

Vi venter nu på et par senger

og sengklatrar da der er spørsmål

om å ta inn et par gammel

som mulig. De har det så ondt

stakkels gamle.

Bed med og for oss at Guds

kjærlighet må fylle oss og hans

verk gå frem.

Emma hilser så meget.

Hilsen med Matt. 25. 40.

Dorthea Klem.

TA STENEN BORT

Joh. 11, 39.

AV H. E.

Det er igrunnen meget enig å merke sig beretningen om Lasarus' oppekkelse.

Selve undergjerningen er jo i og for sig av dem som stod det omkring til å ta stenen bort. — Han ber dem derfor gjøre det.

Her er etter min mening en meget stor lærdom for oss venner. Når det gjelder å bringe liv, så er det kun Jesus som kan komme med det. Men hindringene ligger innenfor vårt område og det er dem vi bør være opmerksomme på. Jeg tror at mange av oss sender bud etter Jesus, da vi ser så mange lasarussere ligge syke, ja kanskje døde omkring oss. Er vi da villige til å ta stenen bort når Jesus kommer? Det er nødvendig ifall den døde skal komme frem.

Hiordan vi er, når det kommer til stykket det viser Marta oss. Hun hadde frimodig sagt til Jesus når han kom: Herre, hadde du vært her så var min broder ikke død. — Din broder skal oppstå, sa Jesus. — Ja, engang tilfross, kan uenigheten bli. Vi burde ha vært kommet tilbrødre. I Filip.brevet sier samme apostol, la oss så som er fullkomne ha dette Hvilket sinn? Glommene det er bak — og jage imot må. Og tilfører han. Om i ikke er anderledes sinnde, da Gud også åpenbare eder bare at vi så langt som kommet holder frem i spor. 3, 15—16.

Partiskhet:

Ja, til det er det bare i det er synd. — Og skulde vi være nok for oss til å avsy. Vi burde undersøke i oss selv om vi har denne stygge blokk i oss, som heter partiskhet.

Jeg har ovenfor sagt vi vilde nevne noen av dem, ingen måtte alle. Så jeg bør til enhver av oss i vårt område finnes noen sten som bort.

Der var en ting til som gjøres etter at den døde hadde fått liv, men det er et annet emne som vi ikke kommer inn på denne gang.

Rossfjord i oktober.

Hilsen

Bibelen er farlig.

Er bibelen farlig? — Ja hvem er den farlig for?

Den er farlig for vanlig som den gjør til skamme.

Der er farlig for synden som forbanner.

Den er farlig for Satan, den støter fra tronen.

Den er farlig for de falske religioner som den viser masker

misjon

SPRED

Da

evangelist

onede rykte

deler fra

virket der

til frelse

og stafte

folgende

Motstand

Gendale

anet brev

så mange

Kristus Jesu

Det er salig

traktor

samme sinn

herlige eval

disse m

gående

med hvera

Det er

spakte frels

är har det

står fra

blev det kl

ve lenger

Og som fol

menneskel

billfarels

hatten eva

lied mitt

med Mose

Lide ond

en kortvar

og han akt

større rik

ter, ti han

Hebr. 11.

Det er

har narret

det er Jes

pine så at

nu ser

la oss alle

evangelium

og baktale

står i salm

delige opt

rettferdig

mot ham

han ser at

Jesus sa

forgå, me

bestå. Og

latt hus e

akrer for

mange fol

Matt. 19,

Hilsen

Eders

SPREDTE FELTER

Hilsen fra Svarstad.
Se vi har fortalt alt og fugt dig.
Hvad skal da vi få?

Matt. 19-27.

Da det i anledningen av overfallen i Svarstad 2. april 1930 på evangelist L. Antonsen er spredt onde rykter gjennom avisene og bladene, ønsker jeg å opplyse at evangelist Antonsen etter innbydelse fra de frie venner på stedet virket der til stor velsignelse, idet han forkynede oss alle Guds råd til frelse og Herren virket med og stadsfestede ordet med de medspillende tegn.

Motstanden er stor her i Lærendalen så at en får erfare sannheten av det Paulus skriver om i annet brev til Timoteus 3, 12. At så mange som vil leve gudelig i Kristus Jesus skal bli forfulgt. Det er salig å ligne Mesteren. Og vi som klart hans berighet betrakter blir likedannet til det samme sinn. O måtte sannhetens berlige evangelium gjennemtrenge disse mørke trakter og Guds ånd blåse så det blev liv i de døde i dalen. Så vi kunde prise Gud og stå skulder til skulder og ta oss av hverandre. Be for og med hverandre.

Det er nu flere år siden jeg spørte frelse. Og gjennem disse år har det vært et kamp motstand fra familiens side. Iværksattes den etterforskingen ville jo de ytre til enhet være tilstede nok, viser det ikke? En slen blokk formaner Efes. 4, 3. Nylige den etterforskingen ville jo de ytre til enhet være tilstede nok, viser det ikke? En uenigheten ha vært kommet i Filip.brevet sin apostol, la oss altså fullkomne ha dette sinn? Glemme ikke og jage imot midten han. Om i ikke erledes sinnde, så langt som holder frem i — 16.

Det er ikke noe menneske som har narret eller forsørt mig, men det er Jesus som har åpnet mine øyne så at jeg som før var blind nu ser. Prisen var Gud. Derfor la oss alle som lever i sannhetens evangelium stå faste mot all løgn og baktalelse. Det er som det står i salm. 37, 12-13. Den ugodelige optenker ondt mot den rettferdige og skjærer tanner imot ham. Herren ler av ham; ti han ser at hans dag skal komme.

Jesus sa: Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal evig bestå. Og hver den som har forlatt hus eller brødre eller søstre eller far eller mor eller barn eller akær for mitt navn skyld, skal få mange foll i øjen og arve evig liv. Matt. 19, 29. Amen.

Hilsen med Joh. 3. brev v. 5-8.

Eders spørster i Kristus Jesus

Sofie Lie,
Svarstad.

Lewi Pethrus

er nylig vendt tilbake fra Brasilia. Det var velkomstmøte for ham i Auditorium — Stockholms største lokale — som var fullpakket. Broderen talte om sin reise og hvorledes de svenske pinsenvenners misjon i Pora i Brasil har gått frem på en underbar måte. Den begynte for 20 år siden og har nu et antall av misjonærer på 75 og en forsamlingsplass på 14000.

Vær forsiktig med å tro det

Misjonsbeløp.

Innkommet til Helga Lundebry, Kina: Barnemisjonen Klippen, Råde kr. 40, Venner i Hobøl 22, Kr. Hansen, Dilling 30, Marie Rustad 10 Venner i Saltnes, Råde 60, Venner på Losjen Moss 100, sammen kr. 262.000 hvert for kvitternes med hjertelig takk.

Broderligst

J. Lind.

Til str. Gunhild Finstrøm (Abo) fra O. H. testament ved Holva J. Opsal kr. 100.00.

Hjertelig takk.

G. Iversen.

Litt om nøden i Russland.

Efter «Misjonsfakta», vil vi gjengi noen faktiske forhold om stillingen for de troende i Russland, som nylig har stått i det tyske blad «Dein Reich kommt».

— En forspørgelse av de kristne slik som den i Russland har den kristne kirke ennå ikke oplevet. Ikke engang i den romerske keisers tid. En dypt medført for dem er forfulgte har grepet kristenheden i hele verden. Det er vår plikt å protestere — men hvorledes? På hvilken måte skal vi hjelpe? Grensene er sperret; en praktisk hjelp kan vi ikke gi. Så har vi kun — forbønnen. Forbønn for de fortrente troessøskene skal ikke være forsvaret.

En stor evangelisk vekkelse gjennom det russiske rike. Det som den gresk-ortodokse kirken har fått i en fast form, falder sammen av sig selv. Isteden treder det herlige evangelium, som ikke lar sig undertrykke.

Man har regnet ut, at de evangeliske-kristnes antall er alerede oppe i et par millioner. De forener seg til forsamlinger uten faste kirkelige former og uten prester. De holder sine møter under støtende farer, men nettop i denne villighet at om så skalde skje gå i døden, fremtrer den evangeliske tro i all sin styrke som under de forrige tider. Slik som de kristne i ør måtte holde sine møter i kafekomberne og som de holdt sammen under forspørgsler og tilslutt overvant det romerske rike, på samme måte oppvokser i Russland noe nytt — en ny evangelisk kirke.

I denne vekkelses midte står den opstandne, levende Frelser,

og det gamle ord: «Martyrerne død er kirkens sæd» blir etter en levens vinkelighet.

Vil du være lykkelig?

Hvis du vil være lykkelig, må du vokte dig for heftighet og pirrelighet.

— Erhverv dig hver dag et lite stykke mere kunnskap.

— Tal sannhet.

— Følg dig etter almindelig skikk og bruk, men ikke etter almindelige dårskaper.

Vær forsiktig med å tro det

onde, men vær ennå mer forsiktig med å fortelle det videre.

— Ha mot til å bare dine gamle klar til du kan betale dine nye.

— Vis godhet mot alle mennesker for at du kan beholde dine venner og forsone dine fiender.

Broderligst

J. Lind.

Hjertelig takk.

G. Iversen.

Røster fra Israel.

Den bekjente jødiske forfatter dr. S. Bernfeld, sa i en artikel om «Dåpsbevegelsen» i den jødiske avis «Heint-Idag» for en tid tilbake bl. a.:

«Dåpsbevegelsen antar de siste år preget av en massebevegelse. Men og kvinner av alle lag og kretse i vårt folk lar sig døpe. Vi finner de beste jødiske navne deriblant. For nylig lot en bekjent jødisk forfatter i Wien sig døpe med hele sin familie. Den øvre gruppen etter den annen brytes av det jødiske praktitre. Hvorfor det? Hvorfor lar så mange jøvere sig døpe? Dr. Bernfeld bevarer sin spørsmål pa følgende måte:

«Vel er det sant, at rike jøder lar sig døpe for derved å kunne komme inn i det kristelige selskap. Måske gir der også fattige jøder, som lar sig døpe av maten og grunnen. Men mange meget iromme jøder lar seg også opp av religiøse grunner, av opprørt lenger, men gå i øiens grav. Og som følge av at jeg forlot det meneskelige hærdoms veier og viffareiser og stod fast på sannhetens evangelium måtte jeg forlate mitt hjem. Så blev det som med Moses. Han valgte heller å lide ondt med Guds folk enn å ha en kortvarig nydelse av synden og han aktelet Kristi vanære for en større rikedom enn Egyptens skatter, ti han så hen til lønnen. Hebr. 11, 25-26.

Det er ikke noe menneske som har narret eller forsørt mig, men det er Jesus som har åpnet mine øyne så at jeg som før var blind nu ser. Prisen var Gud. Derfor la oss alle som lever i sannhetens evangelium stå faste mot all løgn og baktalelse. Det er som det står i salm. 37, 12-13. Den ugodelige optenker ondt mot den rettferdige og skjærer tanner imot ham. Herren ler av ham; ti han ser at hans dag skal komme.

En stor evangelisk vekkelse gjennom det russiske rike. Det som den gresk-ortodokse kirken har fått i en fast form, falder sammen av sig selv. Isteden treder det herlige evangelium, som ikke lar sig undertrykke.

Man har regnet ut, at de evangeliske-kristnes antall er alerede oppe i et par millioner. De forener seg til forsamlinger uten faste kirkelige former og uten prester. De holder sine møter under støtende farer, men nettop i denne villighet at om så skalde skje gå i døden, fremtrer den evangeliske tro i all sin styrke som under de forrige tider. Slik som de kristne i ør måtte holde sine møter i kafekomberne og som de holdt sammen under forspørgsler og tilslutt overvant det romerske rike, på samme måte oppvokser i Russland noe nytt — en ny evangelisk kirke.

I denne vekkelses midte står den opstandne, levende Frelser,

og det gamle ord: «Martyrerne død er kirkens sæd» blir etter en levens vinkelighet.

Misjons-Røstens vinterhefte 1930

har bl. a. følgende innhold:

«Gå ut i all verden — », Misjonsbetraktnings

«De undertrykte i Afrikas indre.»

Interessante trekk fra Alb. Christiansens virke.

«Blandt Sydamerikas indianere», av Berger N. Johnsen.

«Herrens vei med kineserpiken Rung», av Jens Fjeld.

Dikt, av Knut And. Heyer, Arendal.

«Barnedåpen er ikke av apostolisk oprinnelse», Skriftveksel

mellom megler J. Stray, Kristiansand og sogneprest Ivar Welle.

Heftet har forøvrig flere interessante artikler og bilder.

Bestillinger bor sendes snarest.

Forselgere av minst 10 ekspl. 25

prosent, derover 35 prosent.

Heftet koster kun 75 øre.

Fra stevnet i Universitetsgt. 20, Oslo.

Ved Math. Støve.

Så er stevne nr. 2 i Universitetsgaten også over. Det første var i påsken og dette den 18. og 19. oktober.

Ved sammenligning av disse to stevner får man et barometer som viser litt av den fremgang som denne 8 måneders gamle virksomhet har hatt.

Foran første stevne var forhaldene så usikre, og ryktene så mangfoldige at de fleste venner fant det klokest å holde sig borte, hvilket også var rettssaken til de var i tvil. Imidlertid er nu området kommet og venner kom fra alle kanter i et antall som overgikk de dristigste forventninger. Gud hadde også betenkning om denne venner til ikke å gi opp.

Vi samles snart derhjemme alle sammen. Br. Diflef Kristoffersen vitnet med fryd ut fra salm. 16: Herren er min tilfalte del os.v og han bad oss regne så som Gud regner. Da blir man tilfredsstilt og sukk og lage tar slutt og dertil la mange sitt amen.

Br. Gulbrandsen fra Drammen hadde under valgkampen blitt konfrontert med spørsmålet: borgersundersøk om ditt navn står i manntallet. — Dette grep han idet han tenkte på det himmelske manntall, og kunde til Herrens øre si at han stod i manntallet. Vi stilles foran en stor oppgave i dag nemlig å fremstille ham. Det gjelder valg for liv eller død. Nevnste str. Nysetters siste budskap til folket opp fra Alaskas isørken: «Søk det ene fornødne, tiden er kort.» Dette bevirket at mange valgte Kristus og søkte frelse.

Til slutt minnet br. T. Gabrielsen om korinterne: Der var mange tuktet mestre men få fedre. De krevde bevis for at Kristus var i Paulus, men han var vel tilmodt fordi han levet på et sted hvor der ingen forandring var. Han nevnte noe han nylig hadde hørt som hadde greppt ham sterkt: En evangelist kom på oppfordring til en troende som hadde lagt syk i 32 år og spurte: Er det ikke prøvsomt å ligge så lenge syk? Utendørs foran et stort oppgave i dag nemlig å fremstille ham. Det gjelder valg for liv eller død. Nevnste str. Nysetters siste budskap til folket opp fra Alaskas isørken: «Søk det ene fornødne, tiden er kort.» Dette bevirket at mange valgte Kristus og søkte frelse.

Etter br. Ingvaldsen kom br. Grønne med Es. 41, 18, 27; og vidnet om hvad Gud vilde gjøre, og det gledet våre hjerter.

En br. stod op og vidnet om hvor godt det var å eie en trofast venn i liv og i død. En beruset mann hadde sett på ham og sagt:

— Du er vist og Guds barn du.

— Ja.

— Jeg er en lasaron jeg, fortalte han, men tror også at jeg er et Guds barn.

— Nei, en må frelses først, svarte han, og dertil sa vi amen.

Så fikk vi en deilig sang av br. Wintersborg junior fra Kristiansand. Den slo så an at han måtte frem igjen senere og synge sammen sangen. Ja, det er sant som skrevet står: Der er forskjell på tjenesten, men änden er den samme.

Derefter steg br. Anders Johnsen frem med et deilig ord fra Klages. 3, 58: Du har ført, Herre, min sjels sak. Du har først mi hatt liv. — Idet han ønsket Guds velsignelse over virksomheten sa han: Det kan godt hende I har vegret eder ved å begynne her, men I har følt det som et kall fra Gud og gått igang i tro på ham.

Der er mange vanskeligheter. Satan vil ødelegge dem som står i spissen, men Gud vil føre saken.

Det så ikke rart ut for Peter i fengsel, men der opsendtes bønner for ham og Herren fridde ham ut. Eller heller da han første gang hadde gått inn til hedinne med evangeliet, men Herren førte saken frem så alle anklager fallt os.v. Jeremias sa han ikke vilde taler mer. Han sank ned i dyndet og følte sig fortapt, men

da han sa: Jeg legger min sak i

etterbom og lovprisning talte undertegnede litt om: Trøsten i Kristus. Fil. 2, 1; og derefter fortsatte br. Ingvaldsen ut fra Ap. gj. 9: om Ananias's viktige tjeneste og Guds omsorg for den bedrøvne Saul fra Tarsus. Efter han kom br. Kjelås med 2. kor. 3, 3; hvormed han stadsfestet Ingvaldsens tale og yderligere understreket at Ananias's lydighet var et virkelig ledd i Paulus's møte med Gud. Videre viste han ved hjelp av skrift og hendelser hvad det er å være Kristi breve — kjent og lest av alle, og enne side av Gudslivet bør vi alle være våkne for.

Så kom vår gamle kjære br. Jansen frem, som jeg kjenner fra Torvgaten 7. Hans vidnesbyrd bet sig fast i alle og skal refereres senere.

Fra stevnet i Universitetsgårdet, Oslo.

(Forts. fra 3. side).

Br. Torgersen gleder sig meget over dette om «trosten» som var talt om. At Jesus har all makt i himlen og på jorden var en stor trost. Ikke bare for sin egen frelse men også for hustru og barn. Vi foreldre har trost også for våre barn. Tro på den Herre Jesus så skal du bli frelst du og ditt hus. Det ser ofte vanskelig ut men la oss vente på Herren.

Br. Gulbrandsen mente at: Jesus hadde talt igår og han har talt idag også og så vidnet han under tåren om hvordan han synes å se ham ved siden av sin seng sist natt og om hvordan han talte.

Herpå fulgte et budskap i tung med tydning og det er både bibelsk og apostolsk og vi sier takk for alt i Jesu navn. Også senere fikk vi budskap i tung. Str. M. Gabrielsen vidnet om hvordan Jesus hadde forandret smertens leie, under brudd av lærbeinet, til en velsignelse med sitt: Frykt ikke. Jeg har gjennjost dig. Br. Hermansen, Drammen, siterste: Klippet fullkommen er hans gjerning (5. Mos. 32, 4) og understrekter at Guds behandling er den beste. Han er den store pottemaker, og han skal ikke slukke den rykende tande o. s. v.

Herved ble det velsignede møte avsluttet og så bar det avsted til den store fellesmiddag i Studentersamfundet hvor deltok 220 venner.

Da alle hadde inntatt sine plasser istemtes sangen: Hvor delig det er å møtes — og de følelser som herunder gjorde sig gjeldende ved alle som var tilstede. Dette ønsket br. Røisjø velkommen tilbords og nedbad Guds velsignelse over rettene.

De «lediges» stunder ved bordene bemyndedes til korte anslående taler av br. Martinsen fra Moss, Tveter, Jansen, D. Kristoffersen, Gommerud og G. Gabrielsen. Tilslut stod T. Gabrielsen op og takket for deltagelserne både gjestene og de som hjalp til samt vertine og betjening. Og så sang vi: Gud er trofast står der skrevet — takket! Gud og gikk tilbake til nr. 20. Kl. 4 skulde br. Wennesland tale over emnet: Seier i arbeidet, og det var en alvorlig tale ut fra Nehemias bok som var verd å legge på hjerste for alle.

Brydrene Martinsen, Hansen fra Løveapotekets sal og Gabrielsen kom også med viktige innlegg i samme sak.

Kl. 7 var det siste møte i høstiden. Etter en anslående innledning av br. Gabrielsen i forbindelse med sal. 34. 1—10, leste br. Grønnet Luk. 1, 68—75, og her gav Gud oss noe med det lifligste av alt under hele stevnet. Han begynte således: Da det blest løst at vi alltid skulle love Gud. Må jeg si med Sakarias: Lovet være Gud som gav oss frelse, og sluttet med: Ordet om korset er vel en dårskap for dem som går forapt, men for oss som blir freste er det en Guds kraft. — Kom til Jesus! Amen.

Br. Wolden, Svelvik: Er glad ved å samles med dere her idag. Vi erfarer med salmisten at det er godt at brødre bor sammen. Ikke å møtes i hver sitt parti men bor sammen o. s. v.

Br. Jansen, Moss: Har tenkt på det som står: Han skal stille oss lytele fram for hans øsyn i fred. Vi har intet fortjent. Vi er dyrt kjøpte, derfor skal vi være Gud i våre legemer. Dette jordiske går til grunne, men det himmelske blir til evig tid. Tenk vi skal være med ham. Er noen urellest anbefaler jeg eder å motta Kristus og bli en levende sten. God signe vennene her til å stå støtt.

Str. Wolden: Synes jeg har

fatt stort utbytte av dette stevne. Ikke minst ved fellesmidningen som minne mig om samlingen der hjemme. Tenkte på de urellest som er begravet i Alaskas isørken, også hun skal bli med hjemme. O, herlige dag! Snart kommer han. Den skal bli virkelig.

Str. Amot, Larvik: Den som mister sitt liv for hans navns skyld skal finne det — priset rette. Gud krever intet av oss — bare at vi tar imot nåde og regner med Kristus. Det var så langt at også jeg fikk komme inn på dette området. Det er så dølig å være ferdig med sig selv og ha alt i Kristus.

Str. Gommerud, Drammen: Sitterte fra Es. at Herren var redd for lang tid. Et surt blikk kaster skummelhet over hele den huslysseset, mens et smil kan lyse opp i det tyngste og mørkeste tider. Likesom blomster som overraskende titter op langs veikanten er fulle av tristhet, sauedes gleder mildt ord, vennlige handlinger og en blid optreden det hellige sted som kalles hjem. Hvor farvelig stedet er, om bare et smil av vennlighet oplyser det, vil hjertet vende seg lengselstilt mot det fra all verdens larm. Et sådant hjert vil alltid stå for tanken som den fagreste platt på jorden.

Str. Lars Lervik, Saltnes: Når Kristus vårt liv åpenbare, skal vi åpenbare med ham i herlighet. Etter Kristus blitt dit? Uten det er du dødd i overtrødelser og synden. Du blir aldri lykkelig før du kommer til ham. Kom til Jesus.

Br. Trøber vidnet om Guds verk i Sarpsborg.

D. Kristoffersen leste Es. 54, 10, og understreket at Guds videsbyrd var større enn menneskene, samt hvor delig det er å høre Hyrdens røst og dertil legger vi vårt amen.

Ja, personlig vil jeg si: Det er klangen av Hyrdens røst som har lytt for oss gjennom de forskjellige viderbørs og nedbad Guds velsignelse over rettene.

Enda dette er en lang skrivelse vil jeg si det er en kort beskrivelse av det som fant sted under stevnet. Der var flere som avla videsbyrd så som br. Martin Andersen fra Eidsvoll og br. Johnsen fra Slemmestad m. fl., men jeg har forsøkt å notere deres videsbyrd.

Uten overdrivelse mener jeg å kunne si at vennene hente hjem med glede og takk til Gud fra dette stevne.

MATH. STØVE.

En drøm.

Den kjente, engelske predikant Spurgeon forteller følgende: Det var en kjøpmann som hadde det så forferdelig travelt og sjeldent deltok på de kristelige møter. Når hans hustru gikk, pleide han å si: «Hør Marie, gå du til møtet og be for oss begge». Men en natt drømte han at han og hustruen kom til himmels port. Den blev til stanset av Sankt Peter, som sa til hustruen: «Hør, Marie, du kan gå inn for dere begge!» Manen våknet av forskrekkelse, og drømmen blev støttet til at han sovte frelse.

Små synder.

Edderkoppen dreper ikke bier, men den ødelegger deres honning og dersom den spinner sitt vev i bikuben, forhindrer den biene i å arbeide. Således er det også med dårlike vaner når de opslår sin bøpel i våre hjarter; de ødelegger vår givnehet og svekker vår sjelskraft, så vi ikke mer kan handle med den frihet som er nødvendig for oss. La oss derfor gjøre oss fri fra disse dårlike vaner.

Efter prekenen kom en herre bort til mig, trykket en liten papirkasse i min hånd og sa: «Det er min sneball.» — Da jeg åpnede pakken fant jeg tusen kroner i den.

Dennemann har nok visst at hvis han ikke straks gav pengene, så vilde djævelen komme, akkordere med ham og si: «Du vil vel ikke være så dum å gi så meget? Halvdelen kan godt klare det.»

Bokanmeldelse.

L. W. LEHMUS: Bok om Skiftesmønighetsstift. Oversatt på norsk av W. Shubert. Utgitt av Korssets Seiers Forlag, Oslo.

Det jeg for ikke lang tid tilbake i «Evangelii Hårdol» leste disse ni artikler av Lewi Petrus, som omhandler «Kristen forsamlingsstift», ble jeg grepet av dens kraftige innhold. Alt settes her på spiss. Boken er som et spel for den kristne forsamlings og den viser den minste misverket. Den er absolutt for vår tid, og det var et ønske om hver forstander eide den, hver eldste i menigheten — ja alle troende. Ingen burde være den for uten.

Pris kr. 1.50 og kr. 2.00.
Stefan Trøber.

Bitre ord.

Et eneste bittert ord kan forstyrre husfreden hos en familie for lang tid. Et surt blikk kaster skummelhet over hele den huslysseset, mens et smil kan lyse opp i det tyngste og mørkeste tider. Likesom blomster som overraskende titter op langs veikanten er fulle av tristhet, sauedes gleder mildt ord, vennlige handlinger og en blid optreden det hellige sted som kalles hjem.

Str. Lars Lervik, Saltnes: Når Kristus vårt liv åpenbare, skal vi åpenbare med ham i herlighet. Etter Kristus blitt dit? Uten det er du dødd i overtrødelser og synden. Du blir aldri lykkelig før du kommer til ham. Kom til Jesus.

Br. Trøber vidnet om Guds verk i Sarpsborg.

D. Kristoffersen leste Es. 54, 10, og understreket at Guds videsbyrd var større enn menneskene, samt hvor delig det er å høre Hyrdens røst og dertil legger vi vårt amen.

Ja, personlig vil jeg si: Det er klangen av Hyrdens røst som har lytt for oss gjennom de forskjellige viderbørs og nedbad Guds velsignelse over rettene.

Enda dette er en lang skrivelse vil jeg si det er en kort beskrivelse av det som fant sted under stevnet. Der var flere som avla videsbyrd så som br. Martin Andersen fra Eidsvoll og br. Johnsen fra Slemmestad m. fl., men jeg har forsøkt å notere deres videsbyrd.

Uten overdrivelse mener jeg å kunne si at vennene hente hjem med glede og takk til Gud fra dette stevne.

MATH. STØVE.

En drøm.

Den kjente, engelske predikant Spurgeon forteller følgende: Det var en kjøpmann som hadde det så forferdelig travelt og sjeldent deltok på de kristelige møter. Når hans hustru gikk, pleide han å si:

«Hør Marie, gå du til møtet og be for oss begge». Men en natt drømte han at han og hustruen kom til himmels port. Den blev til stanset av Sankt Peter, som sa til hustruen: «Hør, Marie, du kan gå inn for dere begge!» Manen våknet av forskrekkelse, og drømmen blev støttet til at han sovte frelse.

En drøm.

Pastor E. Frommel forteller følgende: En gang ved et misjonsmøte i Stuttgart sa jeg: «Om vinteren lager barna sneballer. Jo lengre de holder en sådan i hånden, jo mindre blir den, og til slutt blir det bare vann igjen som flyter bort mellom fingrene. Således er det også med våre gaver.

Idag sier du: «Jeg vil gi hundre kroner til misjonen.» Men når ud så tenker dig om blir det imorgen kanskje til femti. Sneballen begynner å smelte. Om tre dager vil du kun gi ti kroner, og når deretter dager, gir du kanskje intet.

Efter prekenen kom en herre bort til mig, trykket en liten papirkasse i min hånd og sa: «Det er min sneball.» — Da jeg åpnede pakken fant jeg tusen kroner i den.

Dennemann har nok visst at hvis han ikke straks gav pengene, så vilde djævelen komme, akkordere med ham og si: «Du vil vel ikke være så dum å gi så meget? Halvdelen kan godt klare det.»

En drøm.

OSKAR GAMST, Breivikbotn.

DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.

ASTRID SCHIE, Breivikbotn.

ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.

DORTHEA KLEM:

Thora Finnerud, Danvik, Drammen.

KRISTIAN SKIPPERUD:

Anna Thøgersen, Teatergaten 1, Oslo.

MARTHA HAGA:

Jørgen Monsrud, Harestua.

Argentina:

BERGER N. JOHNSEN:

H. H. Sætrebo, Otterholt pr. Bg., Telemark.

SIGURD GRØNVOLD:

Johan O. Johnsen, Slemmestad.

FOR FAMILIENS YNGSTE

GUD HØRER BØNNER.

En ung mann stanset en dag en prest på gaten i Edinburgh i Skottland og spurte ham om han husket at han i Spafields kapell hadde mottatt og lest op fra prekestolen et brev fra en bedrovet enke, som begjært forbønn for sin spinn.

Det jeg for ikke lang tid tilbake

i «Evangelii Hårdol» leste disse

ni artikler av Lewi Petrus, som

omhandler «Kristen forsamlings-

tukt», ble jeg grepet av dens

kraftige innhold. Alt settes her

på spiss. Boken er som et spel

for den kristne forsamlings og

den viser den minste misverket.

Den er absolutt for vår tid, og

det var et ønske om hver forstan-

der eide den, hver eldste i meni-

gheten — ja alle troende. Ingen

burde være den for uten.

— Ja, jeg er denne sonn, sa den un-

ge mann. Sammen med noen ugledige

kamerater kom jeg just i det pleiblikk

i kapellet. Jeg visste ikke at bre-

et gjaldt mig, men jeg kjente mig

tilført. Fra den stund av var det slutt

med min skjerm, og Guds ord trengte

livskraft. Hun vant etter sin na-

de og røde kinner, hun vant livsglede

og røde kinner, hun vant all sin

hjerte, og det var ikke et år sp

kens og dråkerens barn gikk sam

til spøndagskolen. Men den tiden

dråker og hans hustru blev ga-

bar. Det gamle var forbiligant,

men var blitt mytt.

Vi ikke hjelpe til, så det kan

skje et annet sted? Verden tror

kjærlighet. Ta dig i det minste

eneste forstørrelsen. Elsk. Elsk en sp

du kan elsker, elsk den av hjerten,

om, tålmodig, medlidende barmhjel-

het. Hjelp, hvor du kan hjelpe, bå

vortes og invortes. Gi ikke op

har vunnet den for den skare, som

fortelles om i Apenbaringen 7. k

Der er dem som står ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Hun fant snart ut, hvad man va-

nnar, at mannen var en dråker som var

en dårlig husmor som var

glad med alt i huset.

Enken begynte da med å læse

bønn, hvorpå hun skulde

hjem rent og vennlig, pusse vinda-

lapning, strikking, sying og stryk-

ing og den stakkars ulykkelige kom

beite å høpe.

Hun fikk etter smile og

gå til hvert

br. Åraaen, Ge

Graaen, Ge

Br. Aarne, Ge